

Geoffrey Hodson

EMBER: AZ ISTENI SZENTHÁROMSÁG

Fordította: Bárány Károly, 2012

Magyar Teozófiai Társulat

Tartalom

ELŐSZÓ.....	3
1. fejezet AZ ÖRÖKKÉVALÓ FÉNY.....	4
2. fejezet A LÉTEZÉS SZÍVE	6
3. fejezet A KOZMIKUS EMBER	7
4. fejezet A FÖLDI EMBER.....	8
5. fejezet MINDENÜTT JELENVALÓSÁG ÉS MINDENTUDÁS	10
6. fejezet AZ ÉN FELFEDEZÉSE.....	12
7. fejezet URALKODÓ, TUDÓS ÉS PAP	15
8. fejezet SPIRITUÁLIS ARISZTOKRÁCIA	18
9. fejezet A HÍD	21
10. fejezet A FELSZABADULÁS ÚTJA.....	24
11. fejezet AZ EMBERISÉG MEGVÁLTÓJA	26
12. fejezet BEFEJEZÉS: A SPIRITUÁLIS NÉV	28

ELŐSZÓ

Ez a könyv a negyedik abban a sorozatban [az előző három könyv: *Az angyalok és emberek testvérisége*, a *Legyetek tökéletesek* és *Az angyali seregek*], amelynek köteteiben foglalt tanításokat az angyali rendek egyik tagja közölte a szerzővel. Ebben a műben az angyali tanító az emberi evolúciós út nagyszerűségét igyekszik ábrázolni. Leírja a mindent felülmúló Isteni erőket az emberben és elidőzik a tudat azon birodalmainak dicsőségén, amiben ezen isteni képességek spirituális otthona van. Közvetlenül beszél az emberek világához, lefesti származásuk pompáját, elmondja, hogyan lehet leküzdeni a földi élet korlátait és belépni a szabadság birodalmába, amely az embert születésénél fogva spirituálisan megilleti.

Azon olvasók számára, akiknek az angyali közreműködés eszméje szokatlan, a szerző elmagyarázná, hogy az angyalok az élet és a tudat párhuzamos fejlődési áramlatának tagjai, amely fejlődés egymás mellett zajlik az emberiségével ezen a bolygón és ebben a Naprendszerben. Az angyalok elsősorban abban különböznek az emberektől, hogy nem születnek meg fizikai testben; ők a fizikainál finomabb anyagú és ezért általában láthatatlan lények; a másik különbség, hogy ők leginkább a teremtés élet és erő oldalával kapcsolódnak, míg az ember a teremtés anyagi és a formai vonatkozásán keresztül fejlődik. Mivel az élet és a forma lényegében eggyek, ezért alapvető természetükben az angyalok és az emberek is.

A modern tudomány felfedezte az erőt az anyagon túl és azon belül, valamint a világegyetem mintázatát; vezető tudósok bátorzkodnak kijelenteni, hogy létezik egy tudat vagy intelligencia, ami irányítja azt az erőt. De gondolatban egy lépéssel tovább kellene menniük, beleszámítani az angyalok szerepét és helyét a Naprendszer tervszerű működésébe; mert ők az összes természeti energiához kapcsolódó egyedi intelligenciák, a Logosz "mérnökei", az Ő univerzumát alkotó erők irányítói.

Az angyali seregek megszámlálhatatlan számú, különböző rendekbe és fokozatokba tartozó tagokból állnak. Bizonyos rendek határozottan kapcsolatban vannak az emberekkel, és egy ilyen rendnek az egyik tagja az, aki néhány évvel ezelőtt elkezdett bizonyos spirituális igazságokat tanítani a szerzőnek, valamint igyekezett elmagyarázni testvérei helyét és funkcióját a Természetben.

Az angyali tanítás ezen negyedik könyve a második, amelynek címe: *Legyetek tökéletesek*, folytatásának tekinthető. Abban a könyvben az emberi tökéletesség megvalósításához kapcsolódó egyes törvények és elvek kerültek kifejtésre, kiinduló pontnak véve egy újonnan született gyermeket, ahonnan a fizikai életen keresztül a végső tökéletességig tartó emberi zárandoklatot tekintettük át.

Ebben a kötetben a kiinduló pont az ember spirituális természete, és fejlődésének tanulmányozása ebből a leginkább transzcendens nézőpontból történik. Az angyal célja, hogy felemelje az olvasót az emberi léleknek ebbe legmagasabb és legspirituálisabb felfogásába, és saját isteni ereje és ragyogása megvalósításának irányába segítse őt.

A fizikai testben való megszületés óhatatlanul kihangsúlyozza az emberiség tisztán emberi és földi sajátosságait. A testi élet feszültsége annyira nagy, hogy hajlamosak vagyunk elfeledni és akár megtagadni a bennünk rejlő isteni tulajdonságokat. Képesek vagyunk a legsúlyosabb bűnökre is elnézően tekinteni, úgy, mint természetes emberi gyengeségekre. Ezért tehát fontos, hogy egyforma figyelmet szenteljünk természetes isteni erőinknek is. Az angyali tanító ezen feladat végrehajtásához igyekezett segítséget nyújtani ebben a könyvben.

Az első néhány fejezetben foglalt mély elképzeléseket nem könnyű felfogni; a megértésükhöz és az alkalmazásukhoz le kell őket fordítani személyes tapasztalatokra. A szerző felhívja az olvasó figyelmét, hogy ez nem érhető el az olvasás szokásos folyamatával. Szükség van az angyali tanításainak mélyére hatolni a rajtuk való elmélkedéssel annak érdekében, hogy teljes jelentőségüket felfoghassuk.

Az angyali tanítás átadása és átvétele módszerének teljes magyarázatát az olvasó megtalálhatja a sorozat előző három könyvének előszavában. Ebben az előszóban a szerző megismétli, hogy a tanításokat nem transzban kapta; hanem éppen ellenkezőleg, tudata különlegesen tisztává és éberré válik. Az angyal nem szavakat közvetít, hanem gondolatokat és még annál is többet; felébreszti a szerzőben a látás és a tudás hatalmát a maga számára, majd bevonja abba a látványba, amelyről tanítani akar oly módon, hogy a tudás a szerző tudatában keletkezik, mintha a saját felfedezése volna.

Amilyen mértékben a mentális és irodalmi képességeinek korlátai engedik, a szerző igyekszik továbbadni ezt a tudást azt remélve, hogy ez talán másokban is felébreszti az ember spirituális pompájának látványát, amelyet ő maga bár még csak homályosan, de elkezdett felfogni.

1. fejezet AZ ÖRÖKKÉVALÓ FÉNY

A megnyilvánulatlan örök sötétsége és a megnyilvánult tünékeny fénye között van a tökéletes egyensúly állapotában lévő, örökkévaló fény országa. Az élet hatalmas ingája, amelyen keresztül az ősi alapvető ritmus megnyilvánul, oda-vissza lendül a lét és a nemlét állapotai között. Ahogy a nemlét állapotából kifelé tartó útján pont középen halad át, egy világegyetem jön létre. Az inga leng tovább és a világegyetemen belül univerzumok születnek. Ahogy még tovább lendül, naprendszerek formálódnak, amelyek benépesülnek és fejlődnek.

A kilengés legmagasabb pontja egyben a létezés legmélyebb pontja. Az inga megtorpan a felső egyensúlyi helyzetben és megjelenik az összes anyagi világok között a legsűrűbb. Ezután következik a visszatérés. A szellem uralma alakul ki és fennmarad egészen addig, amíg az inga ismét pont középen halad át, és a bolygók, rendszerek, univerzumok és a világegyetem eltűnnek, áthaladva az örökkévaló fény birodalmán a nemlét állapotába, hogy ott egybeolvadjanak Azzal, ami azon túl van.

A kozmikus tér, a megnyilvánult univerzumok és a naprendszerek egész birodalmában csak egyetlen olyan ország van, ahol megtalálható az örök béke, a megingathatatlan egyensúly és a sohasem halványuló fény. Ez az örökké lengő inga útjának pont a közepén van, amely a megnyilvánult létezés legmagasabb pontja; az átjáró, amely az örök éjjelbe és az örök éjjelből átvezet. Ott van a tér Kozmikus területein Uralkodók lakhelye, Akiknek Fiai az Egyetemes Nagy Urak, Akik

a Szülei a Nap-Isteneknek, Kormányzói a Nagy-Kerék rendszereinek, amelyen a lét birodalmi állnak. Az Ő leszármazottaikkal tovább folytatódik a nagyszerű lények sora, egyik hierarchia a másik után, Tőlük kiindulva a létezés mélyebb birodalmi felé, a hatalmas inga lengése nyomán belemerülve a megnyilvánult életbe. Elérve a legsűrűbb pontot, ezek a megszámlálhatatlan milli-ók elkezdi hazavezető útjukat az inga visszafelé indulásakor.

Mielőtt az inga ismét elérné a középső pontot, ahol a lét átmegy a nemlét állapotába és a rendszerek, amelyek eddig az otthonaik voltak eltűnnének, a Nap Istenek gyermekei rendeltetve vannak Isteni képességeik kibontakoztatására, hogy azok mennyei származásuk teljes dicsőségében mutatkozzanak meg. Ezután a ragyogó sokaság ismét elmerül az Ő lényében, Aki létrehozta őket.

Az inga a középső pont felé tart. Mindenki sorjában hazaszállítja a betakarított termést, a Nap Istenek átadják az Egyetemes Nagy Uraknak, Akiktől származnak. Végül a Kozmikus Uralkodók, Akiknek lakhelye az örökkévaló fény országa Magukba fogadják a létezés birodalmaiban tett eónikus utazás gyümölcseit. Amikor az inga végre eléri a középső pontot, a tökéletes egyensúly állapotában egy kis szünet illúziója keletkezik, amely a létezés fogalmaiban kifejezve olyan hosszú, mintha egyik örökkévalóság egy másikat nyelne el abban; míg végül az inga továbblendül és minden megnyilvánult élet visszasüllyed az Abszolútba.

A lengő inga töretlen ritmusa mögött van Az, ahonnan a mozgása származik. Egy sajátos mozgás okozza, hogy az inga leng; a mozgás változást okoz; a változásból ellentétpárok keletkeznek. Az elsődleges pár a lét és a nemlét; ezek között az inga örökké leng. A sok ellentétpár ezen ősi alapvető ok, a megnyilvánult és a megnyilvánulatlan miatt születik.

A megnyilvánulatlanról csak Ők tudnának beszélni, Akik abban az eónikus szünetben élnek; a Kozmikus Uralkodók, Akik a lét és a nemlét határán állnak és megvetették lábukat az örökkévaló fény országában. A megnyilvánulatlan terület miatt azonban az Ő uralkodásuk időszaka is korlátozott, mert a létezés nagy törvénye szerint a lengő inga tovább fogja vinni Őket a nemlét birodalmába. A megnyilvánult élet tekintetében viszont úgy tűnik Ők nem ismerik a változást és nincs semmi, ami megingathatná a szilárd alapokat, amelyre trónjaik épülnek. Ővék a lét birodalmának első és utolsó országa. Ők és egyedül Ők az Élet alfája és omegája.

Amint az örök inga átlendül a nemlét éjjeléből a lét nappalába, megjelenik az örökkévaló fény; ezt követően Ők maguk ragyognak fel. Az inga visszaútján Ők a legutolsók, Akik elhagyják a lét birodalmát. A létezés vonatkozásában Ők örökkévalónak látszanak, mert olyan időtartamban élnek, amely minden mérhető időn túl van.

Ilyenek a Kozmikus Uralkodók, a számtalan univerzum istenszerű Ősatyjai: a milliárdnyi nap és bolygó, és a rajtuk élő lények megszámlálhatatlan sokaságának Szülei. Ők olyan távoliaknak tűnnek, mintha a tér hatalmas végtelenségén túl, mégis azon belül laktának. Az evolúció Kozmikus területei az Ő országuk küszöbén, az Univerzumok az odavezető lépcsőfokok. A Naprendszerek a kövek, amelyből a lépcsőfokok állnak és a bolygók az atomok, a köveken belül. Az Ő erejük folyamatosan áramlik oda és vissza, egyre mélyebbre és mélyebbre hatol a lét birodalmaiba, ahogy az örök inga leng.

2. fejezet A LÉTEZÉS SZÍVE

A Napok, Naprendszerek, Univerzumok és a Világegyetem széles sokfélesége közepette van egy központi forrása az életnek, erőnek és tudatnak. Ez a Kozmikus Nap, amiből minden másik Nap kialakul. Ebből az Élő Szívből áramlik az erő, amely létrehozza és életben tartja őket.

Mikor a lengő inga átlépi nemlétet a léttől elválasztó küszöböt, ez a Szív jelenik meg. Ez az első szuper-kozmikus atom, minden atom szíve az összes megnyilvánult világban. A Világegyetemben először a Kozmikus Nap szíveként testesül meg; ezek után megjelenik az Univerzum Napjaiban. Majd még mélyebbre süllyed a létezés birodalmaiba, hogy minden bolygó szíve és minden Naprendszer számára az élet és az erő forrása legyen.

Bár ez a Központi Szív minden világ minden atomjában megnyilvánul, mégis egy és oszthatatlan. Ez a Kozmikus Szív, amelyen keresztül az élet folyamatosan áramlik a lét és a nemlét között. Ez a létezés alapvető világa, amelyben az örökkévaló fény megnyilvánul. Az ország, amely a megnyilvánult élet szíve és méhe egyszerre. Minden lény benne fogan meg, minden élet belőle születik, ez minden világok szülőanyja. Ez a helye az élet első megjelenésének, ahol a megnyilvánulatlan egyesül a megnyilvánulttal, az abszolút a relatívval. Ez a három állapot: a lét állapot, a nemlét állapot és a kettő közötti állapot egyformán képviselve vannak minden világban: a Világegyetemben, az Univerzumokban, a Naprendszerekben és a Bolygókban. A megnyilvánult és a megnyilvánulatlan együtt vannak minden formában. A kettő közötti állapotból az örökkévaló fény szintén ott ragyog minden formában, legyen az bármilyen nagy, vagy bármilyen kicsi. Az egész természetben felfedezhető ez a három: a lét, a nemlét és a kettő közötti állapot.

Ebből a minden formában megtalálható, hármasságot alkotó szívből egy ösvény vezet az örökkévaló fény országába, az egyensúly helyéhez; és onnan az örökké-nyitott-ajtón át a megnyilvánulatlanba. Ezt az utat a lények milliárdjainak megszámlálhatatlan sokasága árasztja el; ez bennük létezik; ők magukon belül haladnak, saját természetük magasságait kell megmászniuk; saját lényük mélységeibe kell lemerülniük, egyre közelebb és közelebb kerülve a visszatérés kapujához. Ezeket az utazókat küldik oda, hogy benépesítsék a létezés hatalmas birodalmait, hogy onnan erőt és éleslátást nyerjenek és megtalálják az utat önmagukban, mert csak azon térhetnek vissza és foglalhatják el helyüket az örökkévaló fény országában.

Ott megingathatatlan stabilitás, mozdulatlan egyensúly és olyan béke van, ami sohasem zavarható meg. Az erő és az élet kozmikus hullámai, amelyek ellenállhatatlanul áramlanak a tér hatalmas tengerén és állandóan ostromolják a létezés birodalmának partjait, nem háborgathatják az abban az országban lakók nyugalmát. Számukra a kozmikus bukóhullámok mennydörgésszerű robaja olyan, mint a megnyilvánult világok harmónikus zenéje. Az aki megtalálta és megjárta a hazafelé vezető utat szintén megingathatatlanul és mozdíthatatlanul áll a hatalmas erejű hullámok közepette. Mert Ő már belépett a létezés szívébe és megtalálta az örök békét.

3. fejezet A KOZMIKUS EMBER

A létezés mérhetetlenül hatalmas világaiban, ahol a Napok csak atomoknak látszanak, egyetlen angyal vagy ember élete értéktelennek, értelmetlennek tűnik. Mégis a látszólagos kicsinysége ellenére, az ember magában hordozza mind a megnyilvánult, mind az Abszolút erejét, míg ő maga a kettő között áll rendíthetetlen egyensúlyban. Megnyilvánult élete időtartama alatt, az ember kibontakoztatja erejét és végül uralja a Világegyetemet, amely az ő megnyilvánult énje. Bizonyos lényegi, egyedi módon, egymás utáni létformákban nyilvánul meg, önmaga egyes részeit számos területen kinyilvánítva, több univerzumban lakva és sok csillagot megjárva.

Kozmikus élete központjából kitekintve, látja önmagát belemerülni minden létformába. Szintén látja a teljességet. Ismeri és látja magát Napként, bolygóként és emberként egy bolygón fejlődni. Látja a bolygón fejlődő énje emberi erőfeszítéseit, a bánatokat és az örömeket. Látja a sok különféle életét, a lét aranyfonalára drágakövként felfűzve, ami egységbe foglalja azokat. Ezer ékkő ragyog a lét fonalán, mindegyik más árnyalatban csillog, az adott élet által képviselt aratás eredményét jelképezve. Amikor egy rendszerben a megkövetelt életek száma teljesült, visszavonja magát abból és átmegy a következőbe, mert a kozmikus ember számára az életek, a bolygók, a naprendszerek és az univerzumok csak a hatalmas kozmikus egész különböző részei, amely önmaga.

Ő a stabil központja mindezeknek; a Nagy Napkorong amely körül mindannyian keringenek; az a végtelen forrás, ahonnan az életüket és az erejüket merítik; az egyetlen tudat amely áthatja a sok formát. Bármilyen formában találja magát egy csillagon, bolygón, vagy Napon, ő továbbra is a kozmikus ember marad, uralma alatt tartva mind a megnyilvánult, mind az Abszolút erőit és képességeit.

Ahogy egymás után megnyilvánul a Világegyetemben és az Univerzumban, a Nap- és bolygórendszerekben, a kozmikus erejének egy része feláldozódik minden leereszkedésnél. Azonban a kozmikus ember ereje nem ismer határokat, annak ellenére, hogy örökké áramlik az alsóbb világokban megnyilvánuló számtalan visszatükröződésén keresztül.

A magasban trónoló spirituális uralkodó és az alsóbb világokban megjelenő anyagi kifejeződése között létezik egy élet-, fény- és erővonal, egy hármass nyaláb, amely összeköti őket minden alkalommal. Ezen élő nyaláb mentén a halhatatlan erői leáramlanak a halandó emberbe. Az élő fény milliányi hasonló sugara indul ki a Kozmikus Uralkodó Ősatyából a kozmikus embereken keresztül az alsóbb világok számtalan formája irányába. Ő, a Kozmikus Legfőbb Úr, tartja a kezében ezen élő sugárnyalábokat és korról korra azt a mintát szövi belőlük, amely ábrázolja a kozmikus térben végzett munkáját, a létezés hatalmas rendszeréhez való hozzájárulását.

Ahogy a mintát szövi, elmélkedik a lét és nemlét misztériumán, az Abszolútból a megnyilvánultba, az ok nélküli okból a relatívba való átmeneten. A meditációi hatalmas energiákat szabadítanak fel, isteni erőket, amelyek a fény nyalábok mentén áramolva, azokon tündöklő felvillanásokat idéznek elő; a tér alsóbb területein egyik forma a másik után tökéletesedik, mialatt a bennlakozó élet megvilágosodást érez és az erői gyorsulását tapasztalja.

A Kozmikus Uralkodó eónikus korszakokon át meditál és sző és így a csodálatos minta egyre nő. Egy nap a kozmikus gobelinje teljesen elkészül és a lengő inga továbbviszi Őt az Abszolútba. Ekkor a kozmikus ember veszi át a Kozmikus Uralkodó helyét és Ő fog számtalan lényt létrehozni, akik élő fényvonalakkal kapcsolódnak Hozzá. Ő is szőni fogja az idő és a tér fonalait a megnyilvánult élet tökéletes gobelinjének elkészültéig; és azután munkája végeztével Ő is továbbhalad az örökkévaló fény országából a nemlét állapotába.

4. fejezet A FÖLDI EMBER

Az ember egy fizikai testben eltöltött inkarnáció alatt keveset tud a kozmikus énje erejéről és nagyszerűségéről. Sok bolygón sok életnek kell eltelnie mire az inga eléri a legtávolabbi pontot és amikor visszafelé indul el az ember ráébred saját spirituális erejének ismeretére. Egy vadember törzs részeként a vágyai uralma alatt áll. Teste igényeinek kielégítése teljes mértékben lefoglalja a tudatát. Aztán egy művelt faj tagjaként rálép a visszatérés ösvényére és először ismeri fel magában a vágyon túli és az elmén túli birodalmakat. A lelkiismeret és a tiszta szeretet mutatkoznak be, mint a vágyak határain túli új területekről érkezett páros nagykövetek. Évezredek telnek el és spirituális énjének fénye elkezd áthatolni az elméje és érzései fátylain, hogy megvilágosítsa a földi embert. Fokozatosan megszabadítja magát a különféle elméletektől, tanoktól és hitektől. A közvetlenül felismert igazság válik az egyetlen céljává. Az igazság lakhelyét önmagán belül megtalálva, ez válik spirituális zárandoklatának Mekkájává.

Felismerve ezt a változást, a kozmikus én a magasból hatalmas erejét fokozottabb mértékben küldi le a földi emberbe; és a nyaláb, amely összeköti őket sokkal ragyogóbban fénylik, olyan mint egy többszínű, tündöklően villogó csatorna a föld és a menny között. Az inga halad és a spirituálisan megvilágosult földi ember erőssé és bölcsé válik. A lenti világnak azok az erői, amelyek eddig uralkodtak felette, most mély tisztelettel meghajolnak újonnan felfedezett ereje előtt. Először jön a Sors, a méltóságteljes angyal, akinek toronymagas alakja az égig ér, kezében egy tekercset tartva. Mélyen meghajolva átadja az élet tekercsét a kezeibe, amelyre ezután maga írhat rá, akarata szerint. A földi ember, kozmikus énje által megvilágosulva és megerősödve, saját sorsának uralkodója és végzete mestere lett.

Ezután mások követik, akiket szintén legyőzött a belső fényének ereje. A Vágy lopakodik elő a szenvedély bozótjából, amelyben ezidáig lakott. Egy sovány és sápadt alak sok sebhellyel, fejet hajt a győztes lábai előtt. Ő felé nyújtja kezeit és lám! a démon egyszerre friss, fiatal és gyönyörű Lovagga alakul át. A Vágy Akarattá változik.

A Félelem jön ezután, egy szürke és vigyorgó kísértet, térden csúszva. Baljóslatú szemeit lesütve; fejével a földig hajolva. A győztes ezt is megérinti, és íme! egy rettenthetetlen harcos pattan elő. A Félelmet legyőzték; a halhatatlan Bátorság veszi át a helyét.

Ezt követi az, aki a gyűlölet és féltékenység megtestesülése, önző és álnok; ez is átalakul egy csodálatos istennővé, aki olyan szép, mint Vénusz. A Gyűlölet és annak csúnya leszármazottai, szimpátiává, együttérzéssé alakulnak; a féltékenység bizalommmá; az álnokság becsületességgé és az önzés pedig önzetlen szeretetté.

Így az ember, aki a saját sorsának uralkodója, a vágy és a félelem legyőzője, a tiszta és önzetlen szeretet által inspirálva elfordul a földi csatamezőtől a birodalom felé, ahol a kozmikus énjé tartózkodik; a mennyországba, amelyben meg fogja kapni a győzteseknek járó halhatatlanság koronáját. Bár neki még a Földön kell maradnia, de a kitárult elméje, intuíciója és akarata erejénél fogva, istenként él az emberek között.

Ezek a megnyilvánult isteni ajándékok nagyban növelik éber tudatosságának tartományát. A földi idő és tér korlátai többé már nem láncolják le és nem tartják fogva, ahogy azt összes előző életében tették. Korábbi életeinek mindegyikére emlékszik, ezzel helyreállítva a földi ember számára az erőt és a tudást, amit az ősi időkben már megszerzett. A múltat tanulmányozva stabilitásra tesz szert az eddigi sok-sok élete örökké-változó színterei közepette. Azzá a középponttá válik, ahonnan az összes egymást követő életének ereje származott; az a fonál lesz, amelyre az egyes életei, mint gyöngyök egy ezüst szálra, felfűződnek.

A kozmikus emberben lévő, a létezés legmagasabb birodalmi örökkévalóságának mélyéről származó alapvető stabilitás sziklaszilárd erőként és egyensúlyként árad le a földi emberre.

Fokozatosan megszerzi a láthatatlan világok ismeretét. A teste olyanná válik számára, mint egy ruhadarab, amelyet tetszése szerint levethet. Tudata szabadon barangolhat éjjel és nappal. Az egész Föld a lakhelye. A mennyország számos világa nyitva áll megvilágosodott látása számára. Az emberek szíve és elméje szintén. Atható tekintetével tévedhetetlenül látja indítékaikat és terveiket, reményeiket és félelmeiket, de szintén látja belső isteni erejüket is.

Elért eredménye varázslatával és felébredt isteni ereje segítségével, amelyet végre megtanult igénybe venni, a többi emberben is felébreszti az alvó istenséget, inspirálja őket, hogy felébresztek és kibontakoztassák a rejtett erőiket, támogatja őket az ösvényen, amelyet ő maga már megtalált és végigjárt. Nagy hatalommal rendelkezik, amikor felszabadítja és irányítja saját lényé erőit. A Természet energiái válaszolnak akarátának. Az angyali rendek, akik őrzői és igazgatói minden erőnek, a szövetségesei és a barátai lesznek; és egy mindig rendelkezésre álló sereget képeznek.

Így minden világban a hatalommal rendelkező emberré válik. A Természet engedelmeskedik neki; szükség szerint hívhatja elő az erőit és irányíthatja azokat az általa kiválasztott feladatok elvégzésére. A mélyen a föld belsejében rejtőző szoláris energiák mostantól válaszolnak akarátának. Megidézheti őket a megfelelő intelligenciák segítségével, akik őt szolgálják a munkájában. A tűz formájában kifejeződő Istenség válaszol felébredt akarata tüzes erejére. A tűz erői és intelligenciái [Az Angyal-tanító itt az Arisztotelészi értelemben vett négy elemre, mint a Természet alapelveire utal. Lásd a sorozat harmadik kötetében, amelynek címe: *Az angyali seregek.*] a rendelkezésére állnak. Velük megtisztítja a világait, átalakítja és felgyorsítja azokat. A tűzön való uralkodása minden cselekedetének és gondolatának dinamikus energiát ad, és így ő az embertársai között a tűz embereként tevékenykedik.

A levegő erői és azok igazgatói, a hatalmas Szilfiek is a rendelkezésére állnak; ők viszik távolra teremtő szavának erejét és lesznek ellenállhatatlan akarátának megtestesülései. Osztózik velük a tér egészére kiterjedő szabadságukban, mert megvilágosult tudata számára távolság többé már nem létezik. A víz erői és abban minden vízimanó, vízikirály és királynő a természetes szö-

vetségei lesznek, akiknek segítségével megtisztít, felgyorsít és irányít minden dolgot a befolyása alatt álló területen.

A föld elem rendíthetetlen stabilitással ruhazza fel. A mágneses és elektromos energiák válaszolnak akarátának.

A föld lényei, a gnómok, az erdők, a völgyek, a hegyek, a magányos hegycsúcsok és a hegylancok istenei mély tisztelettel adóznak a felszabadult ember előtt, és hatalmas segítséget nyújtanak számára minden földi munkájában.

Háromszoros erői napról napra egyre teljesebb mértékben nyilvánulnak meg. Emberi akarata alkalmazásával bizonyoságot tesz az isteni mindenhatósága növekedéséről. Ismeri és használja halhatatlan énje ellenállhatatlan erejét. Annak birtokában pedig uralja saját lényé világegyetemét.

Így a földi ember beteljesíti sorsát és eléri célját, mindenhatóságával uralja az anyagot, irányítja a természet erőit, megszabadul a vágyaktól, szívét és elméjét tisztán áttetszővé alakítja, amelyen keresztül kozmikus énjének fényessége átragyoghat a földre.

Az anyag börtönéből kiszabadulva, egyesíti a földi és a kozmikus embert.

5. fejezet MINDENÜTT JELENVALÓSÁG ÉS MINDENTUDÁS

Annak az országnak a ragyogásában, amelyet az Abszolút relatívvá válásakor felragyogó első fény örökké megvilágít, számtalan Nap tündököl. Ezek a Napok a Legfelsőbb gyermekeinek, az angyaloknak, az embereknek vagy más rokon ágak tagjainak kozmikus szívei.

Minden fejlődő lény kozmikus szíve alkotja a Legfelsőbb szívét. Azok a szívek együttesen képezik az egy Kozmikus Szívet, amelyen keresztül a Szeretet örökké áramlik. Ebben a Szereteten a Legfelsőbb, a létezés egész birodalmában mindenütt jelen van.

A mindent átölelő szeretet dicső fényében az emberek kozmikus szíve még fényesebben és nagyobb intenzitással tündököl. Mindegyik annak az egyéni kozmosznak a központi Napja, amely fölött a kozmikus ember uralkodni fog. A kozmikus és univerzális terek minden atomját, amelyekben a halhatatlan lélek rendeltetve van eónikus korszakokon át dolgozni, megvilágítja annak fénye. A spirituális Nap fényében nem lehet sötétség, sem bármilyen árnyék. Semmi sem homályosíthatja el örökkévaló ragyogását; fényessége és ereje korról korra növekszik. Ahol az a Nap fénylik, a kozmikus ember jelen van, mert a spirituális Nap – amely az ő szíve – kifelé tartó fénysugarai által, az uralkodása alá tartozó kozmoszban mindenütt jelen van.

Az a kozmikus szív a fény mellett életet is ad; amit megvilágít, az életre is kel. Minden atom ragyogó és eleven a mélyen benne rejtőző fénytől és élettől. Így a kozmikus ember, mint a fény és élet forrása, mindenütt jelen van a saját mikrokozmosz birodalmában.

A spirituális fénynek és életnek ez a töretlen áramlása fokozatosan nyilvánul meg az anyagi világokban, mint az isteni szentháromság - ami az ember – isteni és tökéletes szeretete. Ez a sze-

retet árad le minden világán keresztül. Egyik szférát a másik után megvilágítva és élettel töltve, a leáramló fény és élet által.

Minden földi ember magában hordozza ezt a hatalmas kozmikus erőt. A szíve ad fényt és életet a testének, amely az ő kozmosza a legsűrűbb világban; a szív a Kozmikus Nap földi megfelelője és ezért benne az Isteni Szentháromság minden ereje megtalálható.

Így az Isten az emberben az emberi szívben van jelen. Az istenségének kifejeződése a szeretet, a szeretet által tud megdicsőülni; és a szeretet általi megdicsőülés elérésével válik egy Istenné. Amint ezt a nagyszerű beteljesülést fokozatosan eléri, megtalálja a szeretet mágikus erejét és ennek a legfőbb erőnek a segítségével megtanul gyógyítani, tanítani és inspirálni.

Azonban a szeretet nem képes egyedül uralkodni; mindig összeolvadásra törekszik. Így az átszellemült szeretet egybekel a tudással és ebből a mennyei frigyből nagyszerű utódok származnak. A bölcsesség az elsősülött, majd ezt követi a gyengédség, a könyörület, az isteni együttérzés, a szimpátia és a tökéletes megértés, amelyeket mind beragyogja az isteni és tökéletes szeretet. Ahogy az ember szeretete növekszik, saját lényének világegyeteme is nő. Folyamatosan kiterjeszti befolyási övezetének határait. Szívének zsilipei kinyílnak. A szeretet mindent elsőprő erővel, hatalmas folyamként árad ki belőle. Ez az áradat egy óceánná válik, amelynek partjai jelölik ki annak a rendszernek a határait, amelynek ő lesz a mindenható és mindenütt jelenlévő Ura.

A legmagasabb és a legalacsonyabb, a kozmikus és a földi ember között létezik egy töretlen élet-, fény- és erőáramlás. Ahogy a kozmikus ember egyre növekvő mértékben ontja magából az élet-, fény és erőfolyamot, úgy a földi emberben is egyre növekvő mértékben öltenek testet kozmikus énjének háromszoros erői.

Minden megnyilvánult világ mögött örökös mozgás van. A lengő inga kölcsönzi a mozgás tulajdonságát a létezés birodalmainak. A mozgáson keresztül egy alapvető energia áramlik a megnyilvánult világokba. Amikor az inga eléri a kilengés legmagasabb pontját, megtorpan a felső egyensúlyi helyzetben; ekkor van a legsűrűbb anyagi állapot, amikor a pillanatnyi megállás, mint viszonylagos tétlenség és stabilitás nyilvánul meg. Az inga elindul visszafelé, és amikor pontosan középen halad át, akkor egy újabb szünet következik, ahogy áthalad az örökkévaló fény országán a nemlét örök sötétségébe. Akkor az erő visszavonul, a mozgás megszűnik, a megnyilvánult univerzum eltűnik. A tudat, a mozgás, az erő a relatív, feltételhez kötött állapotból átmegy a feltétel nélküli állapotba; az elhatárolt, véges világegyetem eltűnik; csak az Abszolút marad. Ilyen, a mozgás nézőpontjából, a megnyilvánult élet egy napja.

A nemlét éjjele után az inga visszatér és egy új nap kezdődik; mozgás váltja fel a mozdulatlant; erő szabadul fel; ismét elkezdődik a megnyilvánulás.

Mivel az emberi mikrokozmoszban megvan a lengő inga másolata, így az ember magában hordozza a három állapotnak, a létnek, a nemlétnek és a kettő közötti egyensúlynak a tükörképét. Az ember egy teljes és tökéletes miniatűr kozmosz. Az örök mozgás, ami az eredete minden erőnek, az emberben is megtalálható és ez a forrása minden energiájának. Az a forrás saját kozmoszán túlról Attól ered, Akitől minden világegyetem származik.

A Fény és az Élet áthatják az embert és az ő kozmoszát. Ezek a szívében fakadnak, laknak és azon keresztül áramlanak ki, mint a szeretet megnyilvánulásai. A mozgás és az erő az elméjén keresztül áramlanak ki és gondolatoknak adnak életet. Ezért az intelligencia, a mozgás és az erő leszarmazottja. A Kozmikus Naptól a földi atomig, a mozgás a Kozmikus Elme tudathordozója; az erő pedig a Kozmikus Gondolat kifejeződése.

Minden anyag mögött mozgás van és az erő is ott van minden formában. Ezekben lakozik az Isteni Elme; ezeken keresztül nyilvánul meg az Isteni Mindentudás.

Az ember szintén a mozgás és az erő közvetítésével ismeri meg saját világegyetemét. Ő is mindentudó a saját tevékenységi területén belül. Az ember, a Földön járó mikrokozmosz, a saját testén belül mindentudó, amely test egy univerzum saját lényé világegyetemén belül. Amint a kozmikus ember kirajzolódik a földi emberben, mindentudásának területe is kibővül és magába foglalja egész kozmikus lényét.

Így a kozmikus földivé válik; így az ember háromszoros Énje fokozatosan megnyilvánul minden birodalmában, mint mindenhatóság, mindenütt jelenvalóság és mindentudás.

6. fejezet AZ ÉN FELFEDEZÉSE

A FEJLŐDŐ ember a Földön tartózkodva folytatja tanulmányait, egyre beljebb hatolva saját természete belső régióiba. Áthatol az elkülönült forma illúzióján és meglátja az Egy Életet; részre bontja az anyagi összetevőket és megtalálja az Egy Erőt. Még mélyebbre merül a szellem nehezen érhető tudományába és mögötte felfedezi mind az Életet, mind az Erőt, valamint azt az örökös mozgást, amelyből azok származnak. Hosszú és fárasztó keresésében áttöri annak a Naprendszernek a határait, amelyben földi énje megnyilvánul és belép az azt magában foglaló Univerzumba. Az Univerzumból szabad az út az egész Világegyetembe, mert felébredt akarata számára, amely egy az Isteni Akarattal, a megnyilvánulás birodalmaiban nem létezik akadály. Aztán végül azon túl, mégis a saját világegyetemének határain belül megtalálja önmagát, a háromszoros Istent, az örökkévaló fény birodalmának lakóját.

A mindentudás magva, amely benne szunnyadt a kezdetektől, most teljesen virágba borul. Kapcsolatba kerül önmagán belül az örök mozgás végeredményével és megtanul hatalmat gyakorolni e kozmikus erő felett. A lenti világokban gondolatai megvilágosodottak, tudása alapos. Semmi sem maradhat titokban elméje előtt a létezés összes birodalmában. A megnyilvánult élettel azonosítja magát, úgy ismeri azt, mint önmagát, és így mindentudást nyer el.

A Természet titkos folyamatai most már ismertek előtte. Érti a drágakő és a Nap születését, a növényi mag csírázását, az állat és ember fejlődését; látja az angyalok milliárdjainak seregét és érti a lét birodalmában betöltött funkciójukat; az élet geometriája, amint megnyilvánul a Világegyetemben, az Univerzumban, a Naprendszerben és a Napban, hasonlóan az atomhoz, amely kicsiben az egészet tartalmazza; mindezek szintén feltáruznak számára. Az egészet átlátva és Istent megismerve, ő is a Tudás Istenévé válik. Többé már nem kívül keresi az igazi tudást, többé már nem szükséges számára külső formák vagy folyamatok megfigyelése. Befelé fordul és az Isteni gondolat világában tartózkodik, amelyben minden tudás rejlik.

Hatalmas intelligenciáját csak kevesek számára fedi fel. Ha úgy döntene, hogy megmutatja erejét, akkor ő olyan lenne az emberek között, mint a tudás és az erő valóságos Istene. Mégis inkább lefátyolozza fényét, nehogy a sugárzása káprázatot okozzon az embereknek; nehogy az ő igazságának látványa annyira elvakítsa őket, hogy többé ne lássák meg az igazságot önmagukban. Azokat fogadja csak megvilágosodása körén belülré, akiknek szeme az örök igazságra szegeződik, akik a végső célt keresik, és akikben bizonyos mértékben már megkezdődött az Én transzcendenssé válása és felragyogása. Ő lesz a tanítójuk, és ők lesznek a tanítványai az Örök Igazság Templomában.

Senki nem léphet azon szent falak közé, kivéve azokat, akik bár sok életen keresztül kívül keresték az igazságot, de közben végül megtanultak belülré nézni; akiket bár évszázadokon át megtévesztettek az elkülönült formák, de végre elkezdtek meglátni az Egy Életet. Ők és egyedül ők vezethetők biztonságosan azokba a spirituális magasságokba, ahonnan a lengő inga megfigyelhető. Senki, aki kizárólag anyagi támaszhoz ragaszkodik, nem pillanthatja meg az örök mozgás hatalmas hullámain; nehogy azok elsodorhassák és ezáltal a lét korlátlan végtelenébe merülve elveszen, miközben semmi másra csak egy illúzióra hagyatkozik. Senki, aki magát még mindig elkülönült formának gondolja, nem láthatja meg szemtől szembe az Egy Életet.

Így válhat valaki alkalmassá az Igazság Templomába való belépésre, amely minden korban létezett. Az ajtók szélesre vannak tárva és senki nem őrzi a bejáratot, a széles lépcsők lenyúlnak azokba a világokba, ahol az emberek mindennapi életüket élik, és ezek a lépcsők nem is túl meredek azok számára, akik azokat meg akarják mászni. Bár a Templom számtalan évszázada áll; bár a lépcső a Föld minden országába elér; mégis kevesen vannak azok, akik már felfedezték; naponta milliók haladnak el mellette, de mivel túlzottan elvakítja őket az önzés és az énközpontúság, nem veszik észre az ajtóhoz vezető utat.

Sok ember a hatalomra törekszik, sokan a tudást keresik, de csak kevesen követik a bölcseséget, amely egyedülként biztosítja, hogy a keresést siker koronázza. Az ember veleszületett benső hármassága miatt, az Igazságot csak akkor lehet meglegelni, ha a keresés is háromszoros. Minden ember magában hordozza a kozmikus tudás, a kozmikus erő és a kozmikus szeretet csíráját. Az örök, transzcendens Én és az átmeneti, földi én között is a tudás, az erő és a szeretet hármasság köteléke van.

Az ember nem nyerhet el spirituális erőt, vagy tudást azok örök kiegészítője, a spirituális bölcsesség nélkül, amely a földi emberben a szeretet. Ezen alapvető harmadik hiányában minden keresés hiábavaló lesz. Az Igazság oltárát csak akkor lehet megközelíteni, ha a szív tele van szeretettel, mert a szeretet az együttérzésből fakad, az együttérzés pedig az Egység intuitív meglátásából; csak az intuíció által lehet az isteni tudást és az isteni erőt megszerezni, és az isteni igazságot megérteni.

A háromszoros Istensége e vonatkozásai emberi akarata által nyilvánulhatnak meg. Meg kell tanulnia felszabadításuk tudományát és gyakorolnia kell alkalmazásuk művészetét.

Az általa keresett erők az Istenben lakoznak, aki az ő magasabb Énje; ezért először ezt az Istent kell megismernie. E célból az alsóbb énjét a cselekvés, érzés és gondolkodás emberének kell tekintenie, és fel kell fedeznie a magasabb Énjében az akarat, a bölcsesség és a tudás emberét.

Ezután, a háromszoros magasabb Énjének ismeretében, tudomást szerezhet saját Isteni képességeiről, amelyek a mindenhatóság, a mindenütt jelenlevőség és a mindentudás.

Minden tanulmányának kiinduló pontja ezért a mindennapi élete, amelyet tökéletesítenie kell. Ki kell szabadítania magát annak a külvilágnak a nagy illúziója alól, amelyben él, és át kell hatolnia az illúzió fátylán, amíg meg nem látja, hogy amit embertársai valóságosnak tartanak, az a leghomályosabb valószerűtlenség. Amikor felfedezi a valóságot az illúzió közepette, mindennapi életét ezen felfedezés fényének kell alárendelnie.

Az első nagy változás a cselekedeteit inspiráló indíték vonatkozásában történik. Ez egy radikális változás. Többé már egyáltalán nem az alapján ítéli meg tettei és az események értékét, hogy az mennyivel több boldogságot és anyagi javakat hozhat a saját maga számára. Megtanulja minden emberben meglátni a fejlődő Istent, amit önmagában is keres és miután meglátta, azt az Istent szolgálja. Rájön, hogy a test csak egy átmeneti és illuzórikus burok, amely elrejtja az Istent előle. Megtanulja, hogy úgy találkozzon és bánjon minden emberrel, ahogy Isten tenné Istennel.

A kéz, amelyet oly sokáig azért nyújtott ki, hogy valamit megragadjon, vagy visszautasítson, most arra szolgál, hogy adjon és védelmezzen. Az agy, amely a napi tevékenységet a növekvő anyagi siker érdekében tervezte, most a gondoskodás feladatain és az összes jövedelem helyes felhasználásán medítál.

Úgy tekint az otthonára, mint a Naprendszerre, amely felett nagy jótekonysággal uralkodik; a városra ahol él, mint az Univerzumra; Ő maga a Nap, az élet és a fény kibocsátója, az erő és a szeretet kiapadhatatlan forrása. Úgy tekint a nemzetére, mint ahogy Isten tekint a Világegyetemre, amelyben a munkáját végzi; úgy, mint egy élő szervezetre, amelyben minden emberi sejt egy embrionális Isten.

Növekvő erejét, gyarapodó bölcsességét és szélesebb tudását nem arra használja, hogy a nála hátrányosabb helyzetűeket kihasználja, sem arra hogy vagyont, hírnevet és hatalmat szerezzen; mert megtanulta, hogy ezek csak árnyékok, részei a nagy illúzióknak, amelynek ő is öntudatlan áldozata volt eddig; most már megszabadult és növekvő erejét arra használja, hogy szélesítse hasznavehetőségének körét, enyhítsen a betegek, szenvedők és elkeseredettek helyzetén, felemelje az elnyomottakat, terjessze a boldogságot mindenütt, amely egyre növekvő mértékben ragyog elő belőle transzcendens Énje, a bennlakozó háromszoros Isten által.

Háromszoros tulajdonságainak mindegyikét egyenlő mértékben használja, mert megtanulta, hogy bölcsesség nélkül az erő alkalmazása eredménytelen. Azt, hogy a szeretet kiárasztása tudás nélkül és különbségtétellel bánatot okoz viszonzásul. Azt, hogy a tudás hatalmat adhat, ami viszont értéktelen szeretet nélkül alkalmazva. Így az erő, a szeretet és a tudás együttesen, a most már a homlokát ékesítő dicsőség-koronára kerülő csillogó ékkövekké válnak. Az Én felfedezése által elnyert Önismeret lett a jutalma.

7. fejezet URALKODÓ, TUDÓS ÉS PAP

Alaposan és behatóan kell tanulmányoznia evolúciós múltjának hosszú korszakait, hogy felfedezhesse és felszabadíthassa transzcendens Énjének erőit. Ahhoz, hogy megértse jelenét és beteljesítse a jövő ígérését, bizonyos mértékig ismernie kell múltjának történetét. Ez a történet teljes egészében bevésődött abba a tudathordozóba, amely életről életre megmarad; a halhatatlan princípiumba, amely hosszú zarándoklatának minden eredményét tárolja. Növekvő ereje lehetővé teszi számára, hogy hozzáférjen magasabb Énjének e tökéletes emlékezetéhez és elolvassa korábbi életeinek történetét. Így megismeri veleszületett képességét, benső hajlamait, megérzéseit és természetes adottságait, amelyekkel rendelkezik.

A múltjából származó tettekkel, érzésekkel és gondolatokkal kapcsolatos képességek megvizsgálásakor felfedezi magában azt a hajlamot, amit akkor érzett, és ami arra ösztönözte, hogy akarata erejével érje el végcélját, és embertársai vezetőjévé váljon.

Amikor ennek a jelenségnek az okát keresi önmagában, azt a hajlamot, ami arra készítette, hogy akarata erejével mindent megkaparintson magának, azt állapítja meg, hogy sok előző életben a világi hatalom megszállottja volt. Látja magát több vad törzs főnökeként, majd később, mint munkafelügyelő, egy nagyúr hadseregének kapitánya, nagy expedíciók vagy vándorlások vezetője; mint felfedező, katona, helytartó, király. Felfogja, hogy ezekben az életekben a bennlakozó Isten mindenhatósága igyekezett kifejezésre jutni; megérti, hogy transzcendens Énje fénynek megcsillanása ragyogott rajta keresztül és adta számára azt az erőt, amivel uralta és vezette embertársait.

Az Igazság Templomába vezető Ösvényen megszerzett tudás azt tanítja neki, hogy a hatalom önmagában nem sokat ér. Elkezd ellenőrizni tetteit, nehogy akarata kizárólagos használatával gyógyítás helyett megsebesítsen, segítség helyett fájdalmat okozzon, vagy inspirálás helyett semmibe vegyen másokat. Azonnal arra törekszik, hogy cselekedetei és döntései keménységét lágyítsa, és magában tudatosan olyan szeretetet gerjesszen, amely összemérhető növekvő erejével. Ehhez, ha szükséges olyan életekre tekint vissza, amikor nőnemű testben volt; amikor a mindenütt jelenlévőség, mint az asszonyhoz illő és az anyai gondoskodással összefüggő gyöngédség, együttérzés és szeretet nyilvánult meg.

Így önmagát tanulmányozva felismeri erősségeit és hiányosságait. Azon fáradozik, hogy erősségeit tovább tökéletesítse és hiányosságait orvosolja. Ha még mindig érzéketlen és szeretet nélküli, vagy a szeretet mindig csak a második az akarata mögött, akkor a szereteten fog meditálni és Thészeusz-hoz hasonlóan követi az életnek azt a fonalát, amely összeköti a mindenütt jelenlévő Istennel. Eggyé válva Isten szeretetével, a Nap fényt és életet adó funkciójában osztozik; ismerni fogja az örökké-nyitott szív jelentését és szépségét, és mindennapi életében arra fog törekedni, hogy leutánozza azt a Napot, amely az ő mindenütt jelenlévő Énjének földi szimbóluma. Szándékosan keresi a kapcsolatot a rászorulókkal, a szenvedés és nélkülözés minden formájával, és jótékonyágának összes sugarát feléjük árasztja. Saját otthonában ő lesz a fej és a szív; fényt, szeretetet és gyöngédséget ont magából, és erejét arra használja, hogy vezessen, inspiráljon és védelmezzen, és nem pedig arra, hogy uralkodjon és megfélemlítsen. Akaratát így megedzve és visszafogva, a bennlakozó Én mindenhatósága folytán, belép az Igazság Templomába.

Amennyiben a törekvő magát egy tudósnak tartja, aki hajlamos belemerülni a Természet és az élet nehezen érthető rejtelseibe; aki a tudást keresi, és eközben esetleg elhanyagolja a családja és az országa iránti kötelességeit; aki, amikor felfedez egy titkos erőt, vagy egy új törvényszerűséget, azonnal levédeti azt, hogy így teljes egészében magának biztosítsa a legnagyobb nyereséget. A legfőbb igazságot keresve, most kijavíthatja ezeket a hibáit és cselekedeteit az Igazság Templomának oltára felett ragyogó fény szerint szabályozhatja.

Megtanulja felismerni az Egységet az emberek változatos sokfélesége mögött; úgy fogja látni az egész emberiséget, mint az Istenek gyülekezetét, önmagával egyenlőként, akiket nem kihasználni, hanem szolgálni kell. Elkezd felismerni a tudós igazi feladatát az ország és a világ szolgálatában. Többé már nem a saját haszna érdekében kutatja a Természet titkait, hanem azért tanulmányozza, hogy közkinccsé tegye.

Amikor ez a nagy változás megtörténik az ember végre képes lesz elnyerni a Természet titkainak valódi tudását, akkor fel fogja ismerni rejtett törvényeit. Megtapasztalva, hogy a tudás önmagában értéktelen, hogy az önző célokra használt hatalom a legsúlyosabb veszélyt jelenti az emberi lélek számára; ezután életét szándékosan szeretettel tölti meg. Mert a szeretet a tudással egybekelve bölcsességet szül; a bölcsesség pedig minden tudomány szíve és a fény, amivel az igazság egyedülként észlelhető.

Neki is tanulmányoznia kell korábbi életeit és meg kell találnia bennük jelenlegi zsenialitásának forrását, a tudás iránti szeretetének megszületését és fokozatos fejlődését. Látni fogja magát a régi időkben sámánként, jóvendőmondóként és asztrológusként, majd később, mint alkímista és csillagász, mint tudós és mérnök. Újra átéli a régi korok életeit, amikor a Természeti erőket templomok és piramisok építésénél alkalmazta, amelyek ma is fennállnak, mint az ősi idők tudományának emlékművei. Látni fogja magát remeteként és szerzetesként; esetleg, mint varázsló vagy mint a mágia számos formájának varázslótanonca; időnként katasztrófális következményekkel és azokból sokat tanulva, mindig tudatában az egyre növekvő szomjúságnak az igazság és az egyre nagyobb rátermettségnek a tudomány iránt.

Így a tudomány embere arra törekszik, hogy felfedezze és orvosolja hiányosságait; önzetlen szeretettel és önzetlen cselekedetekkel tölti meg életét; a világ szolgálatába állítja egyre növekvő tudását és abból származó hatalmát. Mint az igazságra törekvőnek, ezentúl lehetetlenné válik számára, hogy titkos eljárásait a saját meggazdagodása és vagyonszerzése érdekében használja. Átszakítja az anyagi világ nagy illúziójának fátylát és felismeri, hogy minden dolog, amit az emberek vágyai értékesnek tartanak, valójában értéktelenek, múlandóak, mint egy délibáb. Ha csak egy pillanatra is magukkal ragadnák őt, azonnal belegabalyodna a nagy káprázat hálójába, ahonnan éppen megszabadítani igyekeznek a világot.

Azokat az értékeket keresi, amelyek maradandóbbak. Tudja, hogy a mások szolgálatára alkalmazott tudás megérdemelt jutalma a még több tudás és szélesebb területek a további szolgálatra. Az átmeneti közepette az állandót kutatja, mert tudja, hogy a valódi dolgok láthatatlanok és minden látható dolog csak illúzió. Miközben fizikailag előállított energiával van körülvéve, amelyeknek folyamatos szállítása csak mesterséges eszközökkel tartható fent, ő inkább azt az erőt kutatja, amely felhasználás közben egyre növekszik; azt a fényt, amely egyre fényesebben ragyog, ahelyett hogy elhalványodna; azt az életet, amely egyre bőségesebben áramlik, amikor táplál és

fenntart. Folyamatosan a láthatatlant kutatja, a számtalan rejtett világot és azok lakóit, amelyek bár fizikailag kísértetiesek és valótlanok, mégis sokkal állandóbbak, mint az a múlandó világ, amelyben eddig élt.

Az Igazság utáni nagyszabású keresése közben tudomást szerez egy belső iránymutatásról és tanítókról, akik messze bölcsebbek, mint ő maga. Hamarosan felfedezi, hogy az emberi faj Hatalmas Védelmezői vezetik és az összes természeti erőhöz kapcsolódó angyalok a barátjuknak tekintik; nyíltan feltárul előtte az ő különleges tudásuk az egyetemes életről, amely áthatja a múlandó árnyékvilágot, amelyben él. A Nagy Lények támogatásával, Akik előtte jártak és megvilágosulva a saját mindentudása felismerésétől, belép a tudás ajtaján keresztül az Igazság Templomába.

Testvérei a keresésben a papok, a gyógyítók és az emberbarátok, akik a szeretet ajtaján keresztül találják meg a bejáratot. Ők már megtanultak szolgálni és elkezdték meglátni a szeretet ösvényének ragyogását. Isten szeretete már megszületett bennük, és amikor teljes mértékben kifejlődik, a világ megváltóivá teszi őket. Az ő feladatuk, hogy maguk mögött hagyják az egyénekre korlátozott szeretetet, amely meggátolja életükben az egyetemes szeretet kifejeződését. Számukra minden embernek olyannak kell lennie, mintha az elsőszülöttjük lenne. Az ilyen szeretet nem ismer különbséget, nem törődik a családi kötelekkel, származási vagy bőrszín korlátokkal, mindegy neki a nemek közötti differencia.

Annak szeretete, aki megmenti a világot, nem vár viszonzást; még csak viszonzószerepet sem kér. Folyamatosan árad az emberszerető nyitott szívéen keresztül. Figyelmen kívül hagy minden visszautasítást, rettenthetetlen az emberek önzésével szemben, nem válogat, és nem ragaszkodik; azért él, hogy megvilágosítson és megmentsen másokat.

Annak, aki a szeretet ösvényét akarja járni, ami Istenhez vezet, teljesen szenvedélymentesnek kell lennie és fel kell szabadítania magát a vágyak uralma alól. A bujaság, a szenvedély, a szexuális vágy leghalványabb nyoma is beszennyezi egész szeretetét, amely méltatlan felajánlást jelentene Isten Szeretetének oltárán. Ezért azon kell dolgoznia, hogy megtisztítsa lelkét, amíg az a Naphoz hasonló fényes pompával ragyog, amely az az őstípus, aminek modellje alapján a szolgálatnak szentelt életét fel kell építenie. Ha a szeretet papjaként kívánja szolgálni az embereket, lelke kelyhének tisztának és tökéletesen áttetszőnek kell lennie.

Ha ő is előző életei alapján akarja megérteni a jelenét és iránymutatást találni a jövőjére nézve, akkor a régi korokban papként fogja látni magát, mint az ősi misztériumok templomainak szent embere, mint Vesta-szűz, próféta, jós és látnok. Hajdani nagy civilizációkban látni fogja magát szerzetesként, mint utazó prédikátor és gyógyító, mint a szegények pártfogója és mint Isten küldöttje az emberekhez. Esetleg azt is megfigyelheti, hogy a szeretet nemes ideálját már sokszor elárulta. Látni fogja, hogy szükség van az értelemre, hogy irányítsa a szeretet megnyilvánulását és szükség van az akaratra, hogy segítse a vágyak transzmutációját. Felidézi a gyógyítás művészetének ősi ismeretét és tudományát; ismét megtanulja a saját testében lévő életerő használatát, a gyógynövények és gyógyfüvek tulajdonságait, hogy meggyógyítsa a betegeket. Isten Szeretetének ereje által fog gyógyítani, természetes energiák segítségével és az angyali seregek támogatásával. Miközben a múltat tanulmányozza, látni fogja a vallás erejét a kezdeti időkben, amikor még minden pap és szolgáló azzal a Fénnyel ragyogott, amit az Alapító szemeiben láttak és ren-

delkeztek az erővel, amit Tőle kaptak. Ő fogja helyreállítani a kézrátétellel végzett gyógyítás és megszentelés ősi művészetét.

Összegyűjti korábbi életei sok fonálát és egy új mintába szövi azokat, amely a legtisztább és legtökéletesebb szeretetet fejezi ki. Arra törekszik, hogy növelje szeretete erejét azáltal, hogy felidézi és összevegyíti önmagában a szeretetet a saját isteni mindenhatósága és mindentudása erejével. Minden tevékenységét beragyogja szeretetének kimeríthetetlen kiáradása. A mindenütt jelenlévő Isten árasztja le rá odafentről az Ő fényét és életét, amely annyira kiszélesíti a köztük lévő csatornákat, hogy az Ő földi képviselője többé már nem halandó embernek, hanem inkább a szeretet valóságos Istenének látszik.

A tudás, a hatalom és a szeretet három fő ösvénye mellett vannak kisebbek is, de mindegyik ugyanahhoz a célhoz vezetnek. Ezen három ajtón keresztül mindenki beléphet az Igazság Templomába. Az út senki előtt nincsen zárva, az ajtók mindig nyitva állnak. Az egyetlen létező akadály az emberi ében van: ezt kívülről nem lehet ledönteni, mert csak az távolíthatja el, aki felépítette azokat. Az elkülönült én téveszméje, a vágy a személyes haszonszerzésre, a hatalom és a tekintély utáni sóvárgás; a büszkeség a rangra, származásra, vagyonra; a kéjvágy és a kegyetlenség; ezek azok az akadályok, amelyeket egyenként le kell győzni, mielőtt az ember megmászhatná az Örök Igazság Templomának ajtajához vezető lépcsőfokokat.

8. fejezet SPIRITUÁLIS ARISZTOKRÁCIA

Az emberiség spirituális Védelmeszőinek szemében egy nemzet megbecsülését nem a vagyon mértékében mérik, nem is az általuk meghódított területek számában, vagy bármely egyéb fizikai teljesítmény alapján, hanem hogy fiai közül hányan találták meg és járták végig az Örök Igazsághoz vezető ösvényt. Minden egyéb érdem csupán a nemzetnek az illúzió birodalmához tartozó elkülönült vetületére vonatkozik. A fizikai hatalom és jólét még akár csökkentheti is egy nemzet értékét, amennyiben befolyásolja legmagasabb végzete beteljesítésében. Aki szeretné magasra emelni nemzete megbecsülését, el akarja távolítani a civilizáció gonoszságait és honfitársai nevét nagyra kívánja tenni az egész Földön, annak benső transzcendens Énje felé kell fordulnia és onnan kell felszabadítania az erőket, amelyek egyedülként biztosíthatják, hogy ezeket az ideálokat megvalósíthassa. Meg kell tisztítania és tökéletesítenie kell földi énjét, meg kell találnia útját az Igazság Templomába, mert csak ezután válhat az emberi faj valódi vezetőjévé, iránymutatójává és tanítójává.

Akik ezt már megtették és önuralom, önképzés és mások szolgálata által elnyerték az erő, a tudás és a szeretet jogát, azok alkotják a világ valódi arisztokráciáját. Az Ő nemességük a bennük lévő Isten felemelkedéséből fakad, és nem pusztán 'véletlen' nemesi születésből. Ők a rangjukat jelentős erőfeszítés, önfeláldozás és spirituális kiválóság révén nyerték el, de jutalmuk nem áll társadalmi előjogból vagy földi hírnévből. Az Ő jutalmuk a nagyobb erő, a mélyebb szeretet és a szélesebb tudás, amellyel nemzetüket és az egész emberi fajt szolgálják.

Elképzelhetetlen spirituális kincsek várják azokat, akik ezen a felfelé vezető úton járnak. Soha nem álmódott dicsőség várja azt a nemzetet, amelyik magáévá teszi és megvalósítja ezeket a magas eszményeket és felállít egy olyan spirituális nívót, amelyre a többi nemzetnek is törekednie kell. Ez a nép válik az emberi faj vezetőjévé. Spirituális hatalmuk révén fognak uralkodni, és

náluk születnek azok a nagyszerű fiú- és lánygyermek, azok a Nagy Lények, akik életükkel és példamutatásukkal az egész emberi fajt lelkesítik.

A világ leghaladottabb nemzetei megközelítik azt a fejlődési pontot, amikor az a spirituális erő, amely eddig észrevétlenül vezette és támogatta őket, most elkezd felragyogni a nemzet életében és nemzetközi kapcsolataiban. A nemzet transzcendens Énjének is meg kell nyilvánulnia. Egy nap az egész emberiségnek azon az úton kell haladni, amelyen most csak a legelső fiai járnak. Egy nemzet igazi gazdagsága a nemzeti közösség egyes tagjainak spirituális erejéből áll össze.

Az örökkévaló fény országában azok transzcendens kozmikus Énjei, akiknek földi teste egy nemzetet, vagy egy fajt alkotnak, folyamatosan tanácskoznak alsóbb képviselőik, a földi emberek jóléte és gyorsabb fejlődése érdekében, valamint a nemzetről, amelyeknek földi nevelésüket és védelmüket köszönhetik. Arra törekszenek, hogy saját fényük, erejük és ragyogásuk egyre gazdagabb mértékben áradjon le, és mindent átfogó tudásuk sugalmazza nemzetüket a megnyilvánult élet szépségéről és céljáról.

Az ősi időkben a világ legnemesebb nemzeteinek Isteneik adtak tanácsot és iránymutatást. Uralkodóházuk és arisztokráciájuk megvilágosult emberekből állt, akiken keresztül odafentről Isten bölcsessége ragyogott át, és jelzőfényként mutatta az utat nemzetüknek az élet viharos tengerén. Fényes angyali seregek szolgáltak a magasztos Istenek hírnökeiként és közvetítettek földi társaik felé, mint barátok, ihletők és vezetők. Akkoriban az emberek vallásos életet éltek, ismerték a bennlakozó Isten erejét, álmodtak saját halhatatlan istenségük dicsőségéről; életükben és munkájukban elfogadták és megjelenítették az örökkévaló fény országa sohasem halványuló dicsőségének látványát.

Évezredekken keresztül egyik nemzet a másik után emelkedett fel a Földön, és az emberi faj spirituális és fizikai fejlődését az adott kornak és fajnak megfelelő legmagasabb csúcsokra repítették. Így történt ez Indiában, Egyiptomban és Babilonban. Ezután következett Görögország, aminek isteni fénye egyértelműen tükröződött Rómában is azokban az időkben, amikor még Isteni inspiráció és isteni vezetés alatt állt.

Róma uralma alatt érkezett Krisztus, a transzcendens szeretet földi megtestesülése. Aztán sötétség ereszkedett le, mintha az élet-ingája évszázadokra megállt volna örökké tartó lengése közben; de most végre a sötétség közepette egy új hajnal virrad fel. Az örökkévaló fény országának lakói tudják, hogy az inga korról korra továbblendül, és ellenállhatatlanul magával viszi az embereket és Napokat, a Naprendszeret, Univerzumokat és Világegyetemeket. Ők látják egy szebb nap születését és tudják, hogy hamarosan egy másik nemzet emelkedik fel, amelyikben ismét az Istenek uralkodnak, és ahol a kormányzók a spirituális tudás fényével, nemzetüket még hatalmasabb evolúciós magasságokba vezetik. Nemsokára fel kell virradnia a napnak, amikor az emberiség felismeri, hogy egyedül az isteni bölcsesség fénye a nemesség bizonyítéka és csak az ruházhat fel bárkit uralkodói hatalommal.

A régi időkben az Istenek voltak az emberiség segítői. Megdicsőült és Szent Lények jöttek nagyon távoli világokból, és adták az embereknek azt a fennkölt bölcsességet, amelyet segítség nélkül nem tudtak megszerezni. Azokban a régi időkben a kozmikus ember-Istenek földi képviselői

lői sötétségben éltek; semmit nem tudtak a hatalmas erőről, bölcsességről és szeretetről, amely transzcendens Énjükben valójában az övék.

Sok idő telt el azóta. A külső Istenek visszavonultak annak érdekében, hogy az emberiség megtanulja a bennlakozó Isten rendeltetését és hatalmát, és amint megtanulta, tisztelettel adózzon Annak. A világ nemzeteinek nyitott fülei, már most is meghallhatják a belső halhatatlan uralkodó hangját, mert az emberek transzcendens Énjei folyamatosan árasztják erejüket és bölcsességüket az örökkévaló fény országából a létezés külső birodalmi irányába. A földi ember elkezd érezni a felsőbb erő rezgését és észleli a magasabb indítékok ébredését mélyen önmagában, amelyből egy nap majd bölcsesség születik.

Végül, hosszú idő elteltével, a spirituális Én elkezd felragyogni, de nem minden emberben. Kiseb csoportok és elszigetelt emberek, szétszóródva a Föld távoli pontjain, meghallják a belső hangot és meglátják a belső fényt. Ők majd igyekeznek felébreszteni nemzetüket, hogy az Isteni sugallat alapján megtanuljanak békében és a törvények szerint élni; és elvezetik honfitársaikat azokba a spirituális magasságokba, amelyeket sorsuk rendeltetése alapján meg kell mászniuk.

Még ekkor is egy tatóngó szakadék választja el az odafent lévő halhatatlan Isteneket földi másaiktól. Az Istenek minden erejükkel a szakadék áthidalására törekszenek. A földi embernek szintén, felfelé és befelé, saját halhatatlan Énjébe kell eljutnia és ott meg kell fognia saját istensége kezét, mert csak így lehet a nagy szakadékot áthidalni. Ha a híd egyszer felépült a földi ember szíve, agya és elméje megvilágosul; hatalmat, bölcsességet és tudást szerez. Ő lesz nemzete, és később az emberiség megmentője.

Ő, aki így szolgálná embertársait, akinek gyötrelmet okoz mások szenvedése és bánata, most már meggyógyíthatja sebeiket és örömet hozhat életükbe; száműzheti a csúnyaságot a szegények környékéről, nekik adhatja az erdők és mezők, a tiszta levegő, a ragyogó napsütés és a friss élelmiszerek szabadságát; kezelheti a betegeket és elmulaszthatja minden fájdalmukat; egy új, egészségesebb és boldogabb életbe vezetheti az embereket. Elűzhet minden gonoszságot nemzetéből és a világból; felszámolhatja a csalást, az önzést, a ravaszságot és a kegyetlenséget, és ezek rettenetes következményeit azok életében, akiket hatalmukba kerítették. Nagyszerűvé és az Isteni fény által megvilágosult emberek lakhelyévé teheti nemzetét. Láthatja a halhatatlan szeretet virágainak kinyílását azok sötét életében, akiket az ínség és nélkülözés reménytelensége maga alá gyűrt; amikor számukra is elérhetővé teszi a művészet és szépség örömeit, akkor a csúnyaságot a kifinomultság, a saját vágyaik kielégítését a műveltség, a bűnös életet a magasztosra törekvés váltja fel. Felismeri, hogy ezeket a változásokat nem lehet kizárólag külső erővel létrehozni, bármilyen hatalmas legyen is az az erő; nem lehet jogszabályokkal előírni, legyenek azok bármennyire bölcsék; nem lehet csak a külső testet figyelembe véve végrehajtani, legyen a szándék bármennyire telve mély önfeláldozással. Ezek csak a kiegészítői és a szükséges aktív kifejeződései annak rejtett erőnek, amely benne rejlik a megújításra és a megújulásra törekvő személyekben is.

Az erő, amely egyedülként alkalmas a spirituális és a földi ember közötti szakadék áthidalására, bennünk rejlik. Annak, aki mások megújítására törekszik először saját magában kell a szakadékot áthidalnia, először önmagát kell a saját istensége fénye által megvilágosítani, mert addig nem segíthet embertársainak a szakadék áthidalásában, ameddig maga azt meg nem tette. Amint

sikeresen áthidalta a szakadékot, a túloldali fény keresztülragyog rajta és nemzete életébe olyan változást hozhat, amivel elúzi a sötétséget és eltünt minden rútságot.

A világnak nagyon nagy szüksége van ilyen emberekre, és ez egy hatalmas lehetőség mindenki számára; mert a már felszabadult Nagy Lények, a világ Megváltói, folyamatosan árasztják fényüket és erejüket a sötétségben élők megvilágosítása érdekében. Sok híd már megépült, sok most is épülőfélben van és sokkal több fog még felépülni. A távoli jövőben egész nemzetek fognak hidat alkotni a menny és a föld között, mert a spirituális és földi énjeik egyek lesznek. Ameddig ez elérkezik, nagy szükség van a munkásokra, mert a számuk most még kevés. Olyan emberek kellene mindenhol, akik észreveszik a szakadékot és elkezdik megépíteni a hidat.

9. fejezet A HÍD

A sikeres hídépítéshez, legyen az egyéni vagy nemzeti, szükség van az akarat gyakorlására. Egyedül az akarat segítségével lehet az elme nyughatatlan tevékenységeit, a szív háborgó érzelmeit és szenvedélyeit, és a test potens erőit ellenőrzés alatt tartani. Az alapvető erőket, amelyekből a földi ember e tulajdonságai állnak, uralnia kell és energiáikat befelé, a spirituális Én felé kell irányítania. Az energiák felett így uralkodva, a gondolatok, érzések és cselekedetek tudathorizontjait fel lehet használni a híd megépítésére. Ennek érdekében az elme legyen összehangolt és csendes, az érzelmek legyenek nyugodtak és tiszták, a testi megnyilvánulások pedig szabatosak és ritmikusak. Az elme, az érzelmek és a test minden feszültségét egyensúlynak és könnyedségnek kell felváltania.

Az önuralom eléréséhez az embernek fel kell ébresztenie és használnia kell saját spirituális akarata erőit; mert csak ezzel lehet azt a csendességet elérni, amely elengedhetetlen a szabatos önkifejezéshez a mentális, emocionális és a fizikai világokban. Ha az elme nem csendes, akkor az erő szétszóródik, az emelkedett látás elmosódik. Ahogy a Nap képe egy széljárta vízfelületen tükröződve ezer darabra esik szét, amelyek közül egyik sem valóságos, ugyanilyen torzulva jelenik meg a spirituális Én képe egy nyugtalan elmében. Ezért a törekvőnek gyakorolnia kell a csendességet, miközben sok órát tölt kontemplációban az Isteni egyensúlyról elmélkedve; meg kell találnia azt a rendíthetetlen békét, amely túl van minden mozgáson és minden hangon. Ekkor beléphet a csend csarnokába, ami az Igazság Templomának előszobája. Ott meg fogja tanulni azokat a leckéket, amelyeket csak a csend taníthat meg; mert el kell sajátítania a csend erényét, mielőtt rábízhatnák azt a hathatós tudást, ami a noviciátus próbaideje után az övé lesz. Neki a belső nyugalmat külső csendességgel és tökéletes önuralommal kell ötvöznie.

Mélyen elmerülve a kontemplációban, maga mögött hagyva a földi hangokat és fényeket, csend és sötétség veszi körül; egy hang töri meg a csendet, amelybe a lelke belezuhant, egy fény-sugár szalad át elsötétült látása előtt. Még mindig zavartalanul nyugodt és mozdulatlan, amikor egy felülmúlhatatlanul édes hang csendül fel belső füleiben, és lelke megvilágosul a halhatatlan szépség látványától. Ez a fény világítja meg az ösvényt, amelyről az örökké nyitott ajtón át beléphet az Örök Igazság Templomába és elvezeti az oltárig, ahol végre meghallja saját halhatatlan Énje hangját. Akkor egy erő ébred fel benne, ami kitartást és egyensúlyt biztosít számára az újonnan elnyert birodalmakban, és lehetővé teszi, hogy még mélyebbre hatoljon a spirituális fény világába, ahol a transzcendens Én lakik.

Így felébredve és megvilágosulva számba veszi a lenti világ sötétségében lakó milliók problémáit, bánatait, kétségeit és különböző nehézségeit. Amikor elmélkedik rajtuk, a bölcsesség fénye világítja meg ezeket számára. Tisztánlátással és felhőtlen elmével felismeri az emberiség bánatainak okait és azok gyógymódjait. Bár még csak halványan látja az ember halhatatlan Énjének valódi erejét és ragyogását, azt már abszolút bizonyossággal tudja, hogy ezek teljes mértékben elegendő támogatást és útmutatást nyújtanak a földi ember részére; ahol ezek megnyilvánulnak, ott semmilyen gonoszság nem szegülhet szembe a hatalmuknak, ott semmilyen sötétség nem állhat ellen a lángoló fényüknek.

A benső világosság segítségével tanulmányozza a kollektív emberi tudatot, látja a világ mentális testét. Hosszasan szemléli, mint ahogy egy biztonságos területen álló fürkészi a nyugtalan, háborgó tengert, a habzó hullámokat, a viharverte partokat, a felszín felett az elsötétült eget, alatta a zavaros mélységet. Egyszerre látja a fentről ragyogó fényt és a földről áradó mély sötétséget. Látja, hogy a sok-sok ember tudata egyetlen világ-tudatot alkot; hogy egyetlen ember gondolata kihathat az egészre; hogy egy ember, vagy egy nemzet mentális zűrzavara megzavarja minden ember és minden nemzet nyugalmát. Látja azokat a helyeket a világon, ahol mentális béke van; és szintén látja azokat, ahol a mentális világban vihar készülődik. Ahol sötét felhők gyülekeznek, villámok cikáznak, mennydörgés dübörög; ahol sűrű felvillanások tarkítják az emberi tudat tengerét, izgatottságot és fellobbanásokat okozva.

Lát egy olyan területet, ahol az egész mentális óceán vad forgatagként egy központi pont körül örvénylik; lát egy helyet, ahol minden hullám befelé fordul. Látja, ahogy a körforgás több tengeri mérfölddel kiszélesedik, amint sok ezer embert ragad magával az örvénylő mentális forgatag. Lefelé tekintve látja a földi nemzetet, amely teljesen csak magára koncentrál, tökéletesen elfeledkezve az emberek mentális egységéről és arra törekszik, hogy saját haszna érdekében másokat leigázzon és javaikat megszerezze. Látja a nemzet soraiban azokat az önző embereket, akik figyelmen kívül hagyják a testvériség törvényét és ezzel hozzájárulnak a mentális világ sötétségéhez és örvénylő viharaihoz. Látja, amint az egész nemzet mélyre süllyed a durva materializmusba, megtagadva az ember isteni örökségét.

Néha úgy tűnik, mintha a nyugtalan hullámok békésebbé válnának, mintha belsejünkben egy lecsendesítő hatás érvényesülne, de amint a kavargás éppen megszűnni látszana, a földről hirtelen egy morajlás indul el, ami megzavarja a megnyugvás folyamatát, és a hullámokat ismét magasra korbácsolja. Ahol lassan béke kezdett lenni, ott újra kitör a vihar és annak összes kísérőjelensége megkettőződik és felerősödik.

De még a viharok, örvények és sötét fellegek közepette is néhol ragyogó fények csillognak; nagyszerű embereket, látnokokat, szenteket, bölcs uralkodókat és emberbarátokat lát, és azokat, akik hozzá hasonlóan megtalálták az utat az Igazság Templomába. Máshol tiszta a mentális égbolt, ami alatt még primitív és földi értelemben műveletlen, de boldog nemzetek élnek, akiket még nem szennyezett be az önzés és kételkedés tana, és akik tudatosan ragaszkodnak a szereteten alapuló családi és törzsi összetartozáshoz.

A mentális világ egy másik régiójában a spirituális Nap izzó fénye teljes pompájában, szépségesen és torzítatlanul tükröződik, mivel alatta a Földön tökéletes béke van. Itt laknak a Szent Lények, az Igazság Profétái, az Igazság Templomának Papjai és Védelmezői, a Mediátorok, Aki-

ken a transzcendens Én fénye tündöklő dicsőségében ragyog keresztül. Itt angyal seregek jönnek és mennek, fénybe öltözve, az öröm dalait énekelve, számtalan csillogó színárnyalatban. Hatalmas csoportokban gyűlnek össze a Szent Lények körül és szolgálják Őket az emberiség érdekében végzett munkájukban. Folyamatosan arra törekszenek, hogy áthatoljanak a sötétségen, elűzzék a viharfelhőket, lecsendesítsék a hullámokat és megállítsák az örvények rettenetes forgását. Néhányan közülük a szörnyű villámok és a dühös hullámok ellenére alámerülnek a lenti világok mélységeibe, hogy elvigyék az ott lakóknak a fenti birodalmak csodálatos fényének és szépségének látványát.

Mialatt megszemléli a világ nemzeteinek auráját és megfigyeli mentális légkörüket, a hiányosságait és erényeiket, a jövőbeni lehetőségeiket és helyüket azon a vásznon, amelyiken az földi emberiség képe lassan kirajzolódik, úgy növekszik a bölcsessége. Megtanul minden embert egységként látni és az összes nemzetet, mint Isten emberi családjának ágait. A sokféleség közepette felismeri a rokonságot, látja, hogy minden nemzetnek megvan a maga színe és helye azon a vásznon, amin a Legfőbb Művész korról korra fest. A határok, amelyek a világ nemzeteit elválasztják csak olyanok, mint a festékes tubusok. Ahhoz, hogy a kép teljes legyen, az egyes színeket elő kell venni és fel kell használni. Ezt követően az üres tubusokat kidobják.

Az emberiség egységének fényében a törekvő világpolgárrá válik; bár tudatában van a rokoni és nemzeti hovatartozásának, ezek többé már nem jelentenek akadályt számára közte és a világ között. Így kiszabadítja magát a vérrokonság, társadalmi osztály és nemzetiség börtönfalai közül; minden emberre úgy tekint, mint az Isten házából származó testvérére. Így elnyeri az Egy mindent felülmúló látványát a sokféleség mögött és megtanul lemondani a személyesről a nemzeti, a nemzetiről a nemzetközi, a nemzetköziről az univerzális érdekében. Tudja, hogy minden élet egy és oszthatatlan, tudja, hogy minden forma az Egy tudathordozója. Az Egy felismerésétől megvilágosulva mélyen meghajol az Igazság oltára előtt, mert végre az Igazságot szemtől szembe látja.

A mennyei és a földi ember most már egyesült. Templomra többé nincs szüksége, mert ő maga vált egy szentéllé. Az oltárt a saját lelkében találta meg. A mennyei közösség beteljesedett, szívében a Szent Eucharisztia folyamatosan végrehajtódik.

A fény- és erőnyaláb, amely az örökkévaló fény országában lévő kozmikus emberhez kapcsolja, kiszélesedik, és sokkal erősebben ragyog. A leáramló fény megvilágítja és erővel tölti meg minden munkáját a lenti világokban. Az Igazság megtestesülésévé válik, mert már meglátta az Egységet. Ennek ragyogása fénylik körülötte és Ez csillog a szemeiben; királyként jár a Földön. Emberi mivolta Istenivé válik, mert Isten ereje szabadul fel benne és ennél fogva ő azokat az isteni tulajdonságokat képviseli, amelyek egy napon majd egy Napisten szintjére emelik fel.

Megszabadulva minden gyengeségtől, felszabadulva minden korlátozás alól, elnyeri a szabadságát a bánat, az elkülönültség és a bűn fogságából. Belép a boldogság, az egység és az áttetsző tisztaság királyságába. Feláll a spirituális hegység csúcsára; tökéletesen látja a lenti világokat és azok lakóit egy olyan Isten rálátásával, Aki egy napon majd népek és világok teremtője lesz. Nyugodt, örömteli, legyőzhetetlen és makulátlan; saját isteni tudása és az erő kimeríthetetlen tárháza áll rendelkezésére. Felmagasztosulva és megvilágosodva, együttérző tekintetét embertársai milliói felé fordítja, akik még a lenti világokban küszködnek, akik még nem ismerték fel istenségüket, akik még nincsenek tudatában a bennük rejlő erőnek, akik elvesztek a földi élet útvesztőit-

ben, és akik gyámolításra szorulnak a sors szorításában, amit önmaguk számára teremtettek. Arra törekszik, hogy elvezesse őket a felszabadulás ösvényéhez, hogy megmutassa nekik halhatatlanságukat, hogy lássa az isteni fényt felragyogni bánattal teli szemeikben.

Amint áldásra tárja szét kezeit az erő hatalmas áradata indul meg a lenti világok felé. Intenzív és mély együttérzéssel eltelve ismét az emberek világa felé fordul, amit elhagyott és ahova most megmentőként visszatér. A kollektív emberi tudaton tűnődve látja az örökkévaló fényt odafent, az átmeneti sötétséget odalent és a nyughatatlan emberi elmét közöttük. Azután egyre inkább részt vesz az Igazság Főpapjainak hosszú korok óta tartó munkájában; annak a hídnak az építőjévé válik, amin keresztül a földi ember a saját transzcendens Énjével való egységre vonatkozó tudást megszerezve kelhet át.

10. fejezet A FELSZABADULÁS ÚTJA

A mindennapi életben a földi ember távol van saját kozmikus, spirituális párja örök életétől. Amint az ember útra kel a csillagokhoz vezető kanyargós ösvényen, az örökkévaló és az átmeneti fokozatosan egygyé válik. Az örökkévaló fénye egy napon tökéletesen megvilágítja majd a napok és órák világának sötétségét.

Az örökkévalóság és az állandó jelenlévőség tudása elveszik, ahogy az ember leereszkedik az idő uralta birodalomba. Az embernek tehát le kell győznie az időt, meg kell találnia a menekülő utat annak összes korlátozása alól, meg kell szabadítania magát a múlt, jelen és jövő elkülönült időszakainak illúziójától és meg kell tanulnia az örök jelenben élni. Amint megszabadul az időtől, szintén megszabadul minden korlátozástól, amelyeket az alsóbb világok anyagában való megtestesülés kényszerít rá, hogy behódoljon.

A felszabadulás útját akkor találja meg, ha tudatát szándékosan visszavonja a cselekvés és a forma alsóbb világaiból és fokozatosan áthelyezi a magasabb világok formanélküli, tiszta létébe. Az élet csatájában sokkal könnyebben győzedelmeskedik a fejlődő Isten az emberi tudatnak a tettek mezejétől való visszavonásával, mint a spirituális erőknek és képességeknek a csatára, vagy a csatamezőre való koncentrációjával. Ha a törekvő visszavonja tudatát a büntől, akkor eltűnik belőle a gonoszság; ha érdeklődésének középpontjába nem a megtestesült énjét, hanem a spirituális világokban lévő Énjét helyezi, akkor megszűnik benne az önzés; ha lelke törekvéseit és ideáljait olyan cél elérése felé fordítja, amely örökkévaló, akkor megmenekül az idő és tér uralma alól. Nem harcolnia kell, hanem visszavonulni; nem a személyes sikerek és a múlandó boldogság után kell vágyakoznia, hanem csak Isten tervének beteljesítésével kell törődnie.

Ebben az egyszerű igazságban rejlik a válasz az emberi élet minden problémájára.

E felismerésnek és ennek megértésének a hiánya okozza az összes emberi bánatot. A bánat jelenléte nagyszerűen rávilágít erre, mert folyamatosan bizonyítja az igazság felismerésének elmulasztását.

Ha ezt a leckét megtanulta, akkor visszavonja magát minden földi gyönyörtől, amelyek mindezekig lekötötték az életét és az érdeklődését, és ezzel uralmat szerez azon világok felett, amikhez azok tartoznak. Azáltal, hogy visszavonul a vágy tárgyaitól, magát a vágy feletti uralmat

nyeri el. A világi örömek elveszítik befolyásukat rajta, a bánat többé már nem tudja lehangolni, mert megtalálta a módját, hogy ezektől megszabaduljon. Bár ő is mélyen együtt tud érezni a szenvedőkkel, mégis a szíve tele van örömmel annak a tudásnak a birtokában, hogy a szenvedés a tér és idő világához tartozik, míg a boldogság, ami most már az övé, és ami egy napon mindenkié lesz, az örökkévalóságig megmarad.

Ezzel a tudással a kezében, ami az öröm és szenvedés, az élet és halál kulcsa, a földi ember keresheti a felszabadulást az élet bánataitól és az idő börtönéből, kinyithatja a Természet gyógszertárának ajtaját és ott megtalálhatja a legkülönbözőbb gyógy módokat minden emberi betegségre, felfedezheti a felszabadulás ösvényét, és amikor meglelte, akkor megmutathatja azt embertársainak.

Ahogy kivonja magát az alsóbb világok uralma alól, egyre közelebb kerül ahhoz az istenséghez, amely a forrása életének és minden erejének. A forráshoz közeledve, több élet és több erő árad le rá, és a transzcendens Én egyre nagyobb ellenőrzést gyakorol a földi ember felett, kölcsönadja neki akaratát, amellyel lerázhatja magáról a földhöz láncoló bilincseit; kölcsönadja neki bölcsességét, hogy megérthesse minden bánatának okát; és kölcsönadja neki tudását, hogy felfedezhesse a visszatérés ösvényét.

Ekkor egyetlen dolog tölti ki az elméjét, egyetlen eszménykép ad háttérrel életének; azért él, hogy másokkal is megoszthassa az elnyert tudást, hogy másoknak is megmutathassa a bánat alóli megszabadulás ösvényét és ezen kivezethesse testvéreit a szenvedésből a boldogságba. Mielőtt ezt a nagy feladatot elvégezhetné, önmagát teljesen meg kell tisztítania, tudathordozóit véglegesen meg kell szabadítani minden durvaságtól és tisztátlanságtól, amelyekkel azok az ösvény megtalálása előtti sok élet alatt beszennyeződtek. Ezeknek nyoma sem maradhat, mert tökéletes áttetszőséget kell elérnie, hogy az erő, amellyel testvéreit szolgálja, tisztán és makulátlanul áramolhasson rajta keresztül. Illetve még inkább megszépítse azt az ő emberi szeretete és emberi gyengédsége.

Ezt az abszolút áttetszőséget az akarat tüzésének alkalmazásával lehet elérni. Mélyen önmagába visszavonulva, transzcendens Énjéből előhúzza a tisztító erő áradatát, a tüzes energia folyamatát, aminek segítségével elsöpör és eléget minden szennyeződést az összes tudathordozójában, amelyek azokat bepiszokolták. Így természetének egyik rétegét a másik után megtisztítja, míg végül a földi ember teljesen tiszta lesz még lelkének legmélyebb zugaiban is. Belül tökéletesen megtisztulva, szabadon mozoghat a külső tisztátlanság közepette. A vágy többé nem férközhet gondolataiba és érzéseibe, mert ő már megtisztította magát minden vágytól.

Amint a földi ember belül teljesen megtisztult, a transzcendens Én helyet talál benne. A fejlődő Isten fénye, szépsége, ereje és tudása átragyog a földi emberen. A kozmikus ember mennyei fénye és ereje végre tükröződik az ő földi képviselőjében. Az örökkévaló fény országának egyensúlya, derűje és nyugalma áthatja minden földi tevékenységét.

Az idő és a tér világában szerzett tapasztalatából megszerzi az örökkévalóság tudását; emberi erői és képességei fokozódnak és közelebb kerülnek isteni megfelelőjükhöz. Most már tisztán látja a közeli és távoli múltat, jelent és jövőt. Ennek segítségével minden tudás elérhető számára, nincs olyan titok, akár a naprendszer legtávolabbi bolygója körül, ami rejtve maradhatna mindent

átható tekintete elől. Ahogy fejlődik, ahogy a transzcendens Én egyre jobban és jobban megnyilvánul a fizikai testben, ahogy a földi ember mindinkább felemelkedik a tökéletes isteni hasonlóság szintjére, még a naprendszer határain túlra is eljuthat és akarata által szabadon mozoghat az egész univerzumban. A Napistenek szolgálójává válik, az univerzális térben és időben dolgozva. Tovább emelkedve a földi ember eggyé válik a transzcendens Énnel, később pedig egybeolvad saját kozmikus párjával. Legvégül pedig elfoglalja helyét az örökkévaló fény országában.

11. fejezet AZ EMBERISÉG MEGVÁLTÓJA

A földi lét sötétsége mögött az istenség fénye örökké ragyog; a bánat és a szenvedés mögött ott van az örök boldogság; a nehéz munka, fáradozás és megerőltetés mögött ott van az örök nyugalom, a rendíthetetlen béke és az állandó derű. Mert ezek ellentétpárok; egyik a bizonyítéka a másik létezésének, ahogy a sötétség bizonyítja a fény létezését.

Minden ember be fogja fejezni hosszú zarándoklatát az átmeneti világok sötétségén, bánatain és szenvedésein keresztül és be fog lépni az örökkévaló fénybe, ahol megtapasztalja az örök boldogságot és az örök békét. Az alsóbb világokban való tartózkodás időtartama teljesen rajta múlik. Ha arra fecsérli el idejét, hogy a sötétségben keresse az árnyékok megfoghatatlan örömeit, akkor tartózkodása hosszú, utazása pedig fáradságos lesz; ha viszont meglátja a fényt, amely folyamatosan ott lebeg minden ember szeme előtt és követi, megtagadva magától az élvezetek könnyű örömeit az illúzió világának árnyékai közepette, akkor gyorsan halad a sötétségen át a fény felé és utazása örömteli lesz.

Minden ember önállóan dönt zarándoklata időtartamáról és jellegéről, hogy az lassú és fájdalmas, vagy gyors és örömteli legyen. Mivel a fény folyamatosan látható minden ember számára, ezért mindenkinek rendelkezésére áll a szükséges erő és tudás a gyors és biztonságos haladáshoz a sötétségen keresztül az örökkévaló fényhez. Szenvédeéseit kizárólag az okozza, hogy csukva tartja szemeit a fény elől, hogy lusta erejét használni és nem alkalmazza azt a tudást, ami az övé.

Azért, hogy megszabadítsák az embereket a magukra mért szenvedéstől és felgyorsítsák a zarándoklatukat, időről-időre Hírnökök látogatnak közéjük az örökkévaló fény országából. Ők olyan Szent Lények, Akik már elnyerték a szabadságot és egyesültek Saját Kozmikus Énjükkel. Ők önként vállalják a földi élet terhét és alávetik Magukat a fizikai testbe való bebörtönzésnek, hogy segítsenek az emberiségnek tisztán meglátni a fényt és teljesebb mértékben előhívni a bennük rejlő erőt és tudást.

Mindegyikük az Emberi Faj Védelmezője, Akiknek megvannak a Maguk különféle követőik és híveik, akik összegyűlnek Körülöttük, amikor megérkeznek, és akik évszázadokon keresztül imádják Őket, miután eltávoznak. Minden Megváltó sok kiválasztott embert vezet el a spirituális hazába és a saját transzcendens Énjükkel való egyesüléshez. Mégis az emberiség nagy része kevés figyelmet szentel ennek; nagy tömegek csak lassan vonulnak, és végtelen fájdalom kíséri őket az emberi fejlődés hosszú és kanyargós útján.

Háborúk pusztítják soraikat; járványok, éhínség, betegség és természeti katasztrófák tizedelik népüket. A fizikai létért folytatott harc egyre élesebbé válik, ahogy telnek az évszázadok. A fizikai megtestesülés terhét egyre nehezebb és bonyolultabb elviselniük annak ellenére, hogy az el-

méjük rohamosan fejlődik. A nemzetek még mindig nem figyelnek megvilágosodott Fiaik hangjára, Akik korról-korra eljönnek, hogy tanítsák embertestvéreiket. Vallásokat alapítanak és templomokat építenek; mégis a nemzetek vakon haladnak el mellettük, a félelemtől és gyűlölettől vezetve megbotlanak, és belezuhanak a háborúba.

A nemzetek és egyének mennyei és kozmikus megfelelői, néhány kivétellel, még tehetetlenek, hogy megmentsék földi képviselőiket. Elvakulva az anyagi javak és a földi hatalom birtoklásának szenvedélyétől, nem látják meg a fényt, amely a magasból ragyog rájuk. Megsüketülve a lármától, amely a vontatott fejlődésüket kíséri, nem hallják meg a Bölcs Tanácsadó hangját, Aki az Ő legbenső Énjük.

Az emberiség fejlődése ebben a hosszú, sötét korszakban nagyrészt az egyéni erőfeszítéseken múlik. Minden nagy reform a kezdeti impulzusát egyetlen nő vagy férfi meglátásának köszönheti. A világ felszabadítása emberfeletti erőfeszítést igényel azoktól, akik valóban meg akarják menteni. A feladat lehetetlennek tűnne, ha nem lenne ott minden földi ember mögött a mennyei ember, aki a kozmikus ember képviselője és kozmikus erők felett rendelkezik. Hatalmas spirituális energiák vannak bezárva még az emberi faj legegyszerűbb tagjának legmélyebb énjében is. Ezen erőknél fogva, akár többen is és akár most is lehetnének olyanok, akik a népük megmentőivé válhatnának, mert a megváltóság, embrionális állapotban, ott van minden emberben.

A leendő megváltó örökké ott áll a lélek ajtajában és kopogtat. Néhány ember meghallja; ennél kevesebben ki is nyitják az ajtót és beengedik a Megváltót. Az emberi szívek bezárt ajtóit az emberi életek legnagyobb tragédiája; mert korlátlan erő, mindent magába foglaló bölcsesség és tökéletes tudás fekszik kihasználatlanul az emberek lényének belső zugaiban. Spirituális szempontból a külső világ olyan, mint egy kiszáradt sivatag, ahol a szenvedés kiáltásai hallatszanak minden oldalról; mégis az emberi fülek süketek, hogy meghallják a transzcendens Ént, amint ott áll és kopogtat. A spirituális erő, bölcsesség és tudás, amely minden ember öröksége felfedezetlen és felhasználatlan marad, még a legnagyobb szükség órájában is.

Ha az ember részesülni akar a spirituális javak gazdag örökségében, akkor meg kell hallania a kopogást és szélesre kell tárnia az ajtót. Ekkor valódi Tanítója elvezeti őt az önismerethez és az erők alkalmazásának módszereihez. Mielőtt ezt a nagy kiváltságot elnyerné, a törekvőnek meg kell szabadítania magát az önzéstől; el kell töltenie az akaratnak, hogy enyhítse embertársai fájalmát; erősnek, tisztának, alázatosnak és mélyen együttérzőnek kell lennie. Így felkészülve, megkaphatja spirituális örökségét és megszerezheti a hatalmas isteni erők feletti rendelkezést; ezekkel felszerelve nincs olyan szenvedés, amelyet ne tudna enyhíteni; nincs olyan baj, amit ne tudna elűzni; nincs olyan nyugtalan szív, ahova ne tudna békét teremteni. Rá kell lépnie az Ösvényre, amelyet a világ minden Megváltója végigjárt; minden egyes felfelé megtett lépése az egész emberiséget is felemeli; minden egyes megszerzett ereje az egész emberiséget is megerősíti; egyre növekvő fénye az emberiséget is megvilágítja és mindent átölelő szeretete az emberiséget is meggyógyítja.

12. fejezet BEFEJEZÉS: A SPIRITUÁLIS NÉV

A spirituális név az egyéni azonosító az örökkévalóság tekintetében. Nem tartozik sem az időhöz, sem a térhez, hanem mindkettőn túl van. A Kozmosz, az Univerzumok és a Naprendszer is rendelkezik spirituális névvel. Az emberi birodalomnak egy Univerzumban, vagy egy bolygón szintén van spirituális neve, amely lefedi mind az emberi faj, mind az egyének teljes történetét az örök jelen vonatkozásában. Azon felül, hogy lefedi mind az emberi faj, mind az egyének teljes történetét a teremtés kezdetétől a végéig; még utal az isteni láng szikrájára és arra a lángra is, amely abból a szikrából végül kialakul. Ez szintén magába foglalja az isteni szentháromság csíráját és a teljesen kibontakozott mindenhatóságot, mindenütt jelenvalóságot és mindentudást, valamint az összes kibontakozási fázist, ami a kettő közé esik. Amikor az ember megtudja az igazi nevét, akkor elnyeri isteni örökségét; amikor azt a nevet kimondja, akkor minden, ami az ő leghalványabb természetéhez tartozik, feltárul előtte. Az egész régmúlt, a Logosz nappalának hajnala óta, megtalálható a hangoknak abban a szintézisében, amely a spirituális név.

Az angyalok birodalmának szintén van spirituális neve, ahogy az angyali seregek minden egyes tagjának is.

Amikor végül egy angyal felfedezi az igazi nevét, az angyali birodalom minden ereje, az egysejtű ázálék-állatkáktól a Napistenekig, a rendelkezésére állnak. Amikor kimondja a nevét, akkor felszabadítja azokat az erőket olyan mértékben, amennyire a benne lévő istenség kibontakozott és amennyire spirituális nevének végtelen rezgései visszhangra találnak a lényében.

Az ember és az angyal igazi nevét nem szabad kimondani a formanélküli világok szintje alatt, mert a vibráció hatalmas ritmusa összetörné az egész formát.

Az emberi birodalom neve az isteni transzcendenciát jelenti, az angyali birodalomé pedig az isteni immanenciát. Amikor az immanencia találkozik a transzcendenciával, tökéletesség születik. Mindegyik hiányos a másik nélkül, akkor válik tökéletessé, ha egyesül a kiegészítő igazsággal. Ez az egység létezik Abban a tudatban, Aki egyszerre emberi és angyali, immanens és transzcendens, Aki az örökkévaló fény országában uralkodik, és Aki áthat minden egyes atomot a kozmikus tér végtelenében.

Az ugyanazon területen dolgozó és fejlődő angyalok és emberek közötti unió, annak a spirituális igazságnak az anyagi megnyilvánulása, amely az egység központi szíve. Az immanens és a transzcendens találkoznak az Univerzum Uralkodójában, szintén egynek kell lenniük a külső megnyilvánulásban. Az angyaloknak és az embereknek fel kell ismerniük ezt a természetes rokonságot, együtt kell dolgozniuk az isteni Akarat beteljesítésén, és együtt kell elérniük spirituális örökségük teljes megnyilvánulását.

Így az Egy Akarat uralkodik, az Egy Szeretet vesz körül és védelmez, és az Egy Erő nyilvánul meg minden világban.

VÉGE